

značeno, z jakých důvodů je žádoucím přezkoumání duševního stavu obžalovaného odborníky psychiatry, pokud se týče v kterých určitých směrech, které předpokládají zvláštní odborné znalosti a které nejsou slyšenými dosud znalci bezvadně objasněny a posouzeny, měli by odborníci psychiatři býti slyšeni. To, co je uplatňováno teprve ve zmateční stížnosti, je opozděno.

Čís. 3060.

O podílnictví na krádeži lze mluvit jen tehdy, podnikne-li se trestná činnost v §§ 185, 186 tr. zák. naznačená vzhledem k ukradené věci samé, třebaž v podobě své změněné (zpracované), nikoliv vzhledem k věci jiné, které bylo získáno prodejem, směnou, zastavením nebo jinakým zpeněžením nebo zhodnocením ukradené věci; pojem »zašantročení (opatření odbytu)«.

Úschova zástavního lístku na ukradené věci není podílnictvím na krádeži.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Zm I 756/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 11. listopadu 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. a § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878 rozsudek soudu první stolice jako zmatečný a věc vrátil zemskému trestnímu soudu v Praze, by ji znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zrušovací soud přesvědčil se podle § 290 tr. ř. při této opozděné zmateční stížnosti, že rozsudkem nalézacího soudu bylo v neprospěch obžalované nesprávně použito trestního zákona, pokud jde o ustanovení §§ 185, 186 tr. zák., a že rozsudek ten trpí zmatečností podle § 281 čís. 10 tr. ř. Nalézací soud zjistil v rozsudku, že obžalovaná na žádost Františka H-y, s nímž měla známost, uschovala ve slamníku čtyry zástavní lístky, že se jí potom večer František H. přiznal, že zastavené věci ukradl spolu s Karlem Š-ou Ferdinandu V-ovi, že přes to ony zástavní lístky dále ukrývala a policii popřela, že je má v uschování a že přiznala jich ukrytí teprve po zatčení a doznání H-ově. Z těchto zjištěných skutečností usoudil nalézací soud, že obžalovaná ukrytím čtyř zástavních lístků chtěla zašantročiti věci zastavené, o nichž věděla, že byly ukradeny H-em ve společnosti se Š-ou, a že jejich cena činí více než 200 Kč, a že je také již skrytím lístků zašantročila, a shledal proto v jejím jednání skutkovou podstatu zločinu podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. Právní názor, z něhož vychází rozsudek, jest však ve dvojím směru mylný. O podílnictví na krádeži lze mluvit

jen tehdy, podnikne-li osoba z podílnictví obviněná trestnou činnost v §§ 185, 186 tr. zák. naznačenou vzhledem k ukradené věci samé, třebaš v podobě své změněné, na př. zpracované, nikoliv tedy vzhledem k věci jiné, které bylo získáno prodejem, směnou, zastavením nebo jiným zpeněžením (zhodnocením) ukradené věci. V souzeném případě byly ukradené věci již zastaveny v zastavárně, nedostaly se tedy vůbec do rukou obžalované, která uschovala pouze zástavní lístky na ně zastavárnou vydané. Jest ovšem pravda, že ten, kdo má v rukou zástavní lístek, má i možnost, by si zastavené věci v zastavárně vyzvedl, zaplatí-li zapůjčené na zástavu peníze s úroky, avšak ani to nemění nic na skutečnosti, že zástavní lístek na ukradenou věc znějící jest věcí zcela odlišnou od ukradené věci samé. O činnosti podle § 185 tr. zák. trestné bylo by tu lze mluvit teprve tehdy, kdyby obviněný skutečně naznačeným způsobem zástavního lístku použil a tak se zmocnil přímo věci ukradené. Nic takového však rozsudek ve příčině obžalované nezjišťuje. Také pojem »zašantročení« nevyložil nalézací soud správně, neboť, kdyby tak byl učinil, nemohl by dospěti k závěru, že ukrytím zástavních lístků byly již zašantročeny i věci zastavené. »Zašantročením« neboli »opatřením odbytu« jest rozuměti jakoukoliv činnost, kterou se umožňuje neb usnadňuje zužitkování nebo výměna ukradené věci, avšak za takovou činnost nelze považovati pouhé ukrývání zástavního lístku, znějícího na věci, které byly zastavením za peněžitou zápujčku již hospodářsky zužitkovány. Ježto nalézací soud posuzoval věc jen s hlediska ustanovení §§ 185, 186 tr. zák., jež si vykládal mylně, nezabýval se další otázkou, zda se obžalované nejednalo podle celého stavu věci v pravdě o to, by kryla a chránila pachatele krádeže před pátrající vrchností, a zdali v jednání obžalované, totiž v tom, že popřela policii, že má v uschování zástavní lístky, znějící na věci ukradené, nebylo by spatřovati po případě nadržování pachateli krádeže podle § 214 tr. zák. Po této stránce neobsahuje rozsudek potřebných skutkových zjištění, by mohlo býti rozhodnuto ve věci samé, takže po zrušení rozsudku nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení. Bylo proto s použitím § 290 tr. ř. za souhlasu generálního prokuratora podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 a podle § 288 čís. 3 tr. ř. rozsudek soudu prvé stolice jako zmatečný z důvodu § 281 čís. 10 tr. ř. zrušiti z povinnosti úřední a věc vrátiti prvému soudu, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Čís. 3061.

Ke skutkové podstatě prvního případu § 155 a) tr. zák. se nevyhledává absolutní nebezpečnost nástroje (že nástroj musí býti za všech okolností životu nebezpečný), nýbrž předpokládá se toliko, že nebezpečnoství života obvyčejně spojeno býti musí s nástrojem podle způsobu, jak ho bylo v konkrétním případě použito.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Zm I 794/27.)